

Arrest van het Hof (Vierde kamer) van 20 mei 2021 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Corte suprema di cassazione — Italië) — Azienda Sanitaria Provinciale di Catania / Assessorato della Salute della Regione Siciliana

(Zaak C-128/19) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing – Staatssteun – Landbouwsector – Slachten van dieren die aan besmettelijke ziekten lijden – Schadeloosstelling van veehouders – Aanmeldings- en standstillverplichtingen – Artikel 108, lid 3, VWEU – Begrippen “bestaande steun” en “nieuwe steun” – Verordening (EG) nr. 659/1999 – Vrijstellingen per categorie steun – Verordening (EU) nr. 702/2014 – De-minimissteun – Verordening (EU) nr. 1408/2013)

(2021/C 278/04)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Corte suprema di cassazione

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Azienda Sanitaria Provinciale di Catania

Verwerende partij: Assessorato della Salute della Regione Siciliana

in tegenwoordigheid van: AU

Dictum

Artikel 108, lid 3, VWEU moet aldus worden uitgelegd dat een maatregel die door een lidstaat is ingevoerd ter financiering — over een periode van meerdere jaren en ten belope van een bedrag van 20 miljoen EUR — van een vergoeding voor veehouders die werden verplicht om dieren met besmettelijke ziekten te slachten, en van de honoraria voor zelfstandige dierenartsen die aan de saneringsmaatregelen hebben deelgenomen, moet worden onderworpen aan de in die bepaling neergelegde voorafgaande controleprocedure indien die maatregel niet valt onder een goedkeuringsbeslissing van de Europese Commissie, tenzij hij voldoet aan de voorwaarden die zijn neergelegd in verordening (EU) nr. 702/2014 van de Commissie van 25 juni 2014 waarbij bepaalde categorieën steun in de landbouw- en de bosbouwsector en in plattelandsgedebieden op grond van de artikelen 107 en 108 [VWEU] met de interne markt verenigbaar worden verklaard, of de voorwaarden die zijn neergelegd in verordening (EU) nr. 1408/2013 van de Commissie van 18 december 2013 inzake de toepassing van de artikelen 107 en 108 [VWEU] op de-minimissteun in de landbouwsector.

⁽¹⁾ PB C 182 van 27.5.2019.

Arrest van het Hof (Derde kamer) van 29 april 2021 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo — Spanje) — Banco de Portugal, Fundo de Resolução, Novo Banco SA, Sucursal en España/VR

(Zaak C-504/19) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing – Toezicht op banken – Sanering en liquidatie van kredietinstellingen – Richtlijn 2001/24/EG – Maatregel die door een instantie van de lidstaat van herkomst is vastgesteld voor de sanering van een kredietinstelling – Overdracht van rechten, activa of passiva aan een “overbruggingsinstelling” – Retouroverdracht aan de kredietinstelling waarvoor de saneringsmaatregel geldt – Artikel 3, lid 2 – Lex concursus – Werking van een saneringsmaatregel in andere lidstaten – Wederzijdse erkenning – Artikel 32 – Gevolgen van een saneringsmaatregel voor een aanhangig geding – Uitzondering op de toepassing van de lex concursus – Artikel 47, eerste alinea, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – Effectieve rechterlijke bescherming – Rechtszekerheidsbeginsel)

(2021/C 278/05)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Supremo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Banco de Portugal, Fundo de Resolução, Novo Banco SA, Sucursal en España

Verwerende partij: VR

Dictum

Artikel 3, lid 2, en artikel 32 van richtlijn 2001/24/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 april 2001 betreffende de sanering en de liquidatie van kredietinstellingen, gelezen tegen de achtergrond van het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 47, eerste alinea, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moeten aldus worden uitgelegd dat zij eraan in de weg staan dat in een gerechtelijke procedure ten gronde die aanhangig is in een andere lidstaat dan de lidstaat van herkomst van een kredietinstelling, en die betrekking heeft op een passief waarover deze het beheer en de beschikking had verloren ten gevolge van een in de lidstaat van herkomst vastgestelde saneringsmaatregel, de gevolgen van een tweede saneringsmaatregel die ertoe strekt om dit passief, met terugwerkende kracht, vanaf een tijdstip vóór de inleiding van deze procedure, terug over te dragen aan deze kredietinstelling, zonder verdere voorwaarden worden erkend, wanneer deze erkenning ertoe leidt dat de kredietinstelling waaraan het passief door de eerste maatregel was overgedragen, met terugwerkende kracht niet langer in deze aanhangige procedure in rechte kan worden aangesproken, zodat wordt afgedaan aan rechterlijke beslissingen die reeds in het voordeel van de verzoekende partij in deze procedure zijn geweest.

(¹) PB C 363 van 28.10.2019.

Arrest van het Hof (Grote kamer) van 12 mei 2021 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Verwaltungsgericht Wiesbaden — Duitsland) — WS/Bundesrepublik Deutschland

(Zaak C-505/19) (¹)

[Prejudiciële verwijzing – Overeenkomst ter uitvoering van het Schengenakkoord – Artikel 54 – Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – Artikel 50 – Beginsel “ne bis in idem” – Artikel 21 VWEU – Vrij verkeer van personen – Red notice van Interpol – Richtlijn (EU) 2016/680 – Rechtmatigheid van de verwerking van persoonsgegevens die in een dergelijke notice vervat zijn]

(2021/C 278/06)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: WS

Verwerende partij: Bundesrepublik Deutschland

Dictum

- 1) Artikel 54 van de op 19 juni 1990 te Schengen ondertekende en op 26 maart 1995 in werking getreden Overeenkomst ter uitvoering van het te Schengen gesloten Akkoord van 14 juni 1985 tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek, betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, en artikel 21, lid 1, VWEU, beide gelezen in het licht van artikel 50 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moeten aldus worden uitgelegd dat zij er niet aan in de weg staan dat de autoriteiten van een staat die partij is bij het op 14 juni 1985 te Schengen ondertekende Akkoord tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, van de Bondsrepubliek Duitsland en van de Franse Republiek betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, of de autoriteiten van een lidstaat, overgaan tot de voorlopige aanhouding van een persoon ten aanzien van wie de Internationale Organisatie van Criminele Politie (Interpol) op verzoek van een derde staat een red notice heeft gepubliceerd, tenzij bij een onherroepelijke rechterlijke beslissing die is gegeven in een staat die partij is bij dat Akkoord of in een lidstaat, is vastgesteld dat die persoon voor dezelfde feiten als die welke ten grondslag liggen aan die red notice, reeds bij onherroepelijk vonnis is berecht door een staat die partij is bij datzelfde Akkoord of door een lidstaat.